ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **TAMBU s.r.o.**, se sídlem E. Rošického 459/14, České Budějovice, zast. Mgr. Tomášem Hrdinou, advokátem se sídlem Sochorova 3221/1, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2016, č. j. 37719/16/5300-22444-706385, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 4. 2017, č. j. 50 Af 26/2016 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Jihočeský kraj na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2015 ve výši 73 200 Kč.

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu je otázka, zda stěžovatelka splnila podmínky osvobození od daně z přidané hodnoty dle § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., ve znění účinném pro příslušné zdaňovací období (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), tj. prokázala dodání zboží (12,5 tun modrého máku za cenu 561 350 Kč) tvrzenému rumunskému odběrateli K-EKO TRADERS SRL (dále jen „K-EKO“), registrovanému k dani v jiném členském státě. Dle správce daně bylo právo nakládat se zbožím jako vlastník převedeno v tuzemsku na švýcarskou společnost SUMECO SA (dále jen „SUMECO“), čímž došlo k dodání zboží s místem plnění v tuzemsku dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty a k uskutečnění zdanitelného plnění, které podléhá tuzemské dani. Stěžovatelce proto byla za zdaňovací období únor 2015 dodatečně vyměřena daň na výstupu ve výši 73 200 Kč.

[3] Mezi účastníky není sporu o tom, že stěžovatelka pořídila 12,5 tuny modrého máku od společnosti VOPOL a.s. (dále jen „VOPOL“), se sídlem v Pomezí. Z daňových dokladů a dalších důkazů měl soud za prokázané, že zboží do Rumunska prodala nikoli stěžovatelka, ale SUMECO, které bylo zboží rumunským odběratelem uhrazeno a která také z titulu vlastnického práva ke zboží zajišťovala jeho přepravu.

[4] Ničím nepodložené tvrzení o ústní kupní smlouvě, uzavřené na prodej máku mezi stěžovatelkou a rumunským odběratelem, bylo vyvráceno doklady a kupní smlouvou, předloženými na základě mezinárodní spolupráce rumunskou daňovou správou. Tyto dokumenty prokazují, že deklarované zboží nakoupil rumunský odběratel od švýcarské SUMECO, se kterou uzavřel kupní smlouvu. S obsahem této dokumentace koresponduje vyjádření obchodního ředitele rumunského odběratele, že jeho obchodním partnerem byla SUMECO s tím, že se stěžovatelkou žádný obchodní vztah neměl.

[5] Stěžovatelka dle vlastního vyjádření učiněného v průběhu daňové kontroly postupovala podle pokynu SUMECO, byla to tato společnost, která ji informovala o tom, který rumunský dopravce bude zboží dopravovat rumunské společnosti. Stěžovatelka pak informovala společnost VOPOL, u které probíhala nakládka zboží, o tom, který dopravce, v jaké době a kam bude zboží dopravovat do Rumunska. Přepravováno bylo zboží, které v době přepravy vlastnila švýcarská společnost. Žalobní tvrzení, že stěžovatelka uzavřela ústní kupní smlouvu s K-EKO nemá oporu ve spise.

[6] Argumentaci rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ve věci *Auto Lease Hollnad B.V.,* krajský soud odmítl, protože SUMECO od stěžovatelky zboží koupila a následně toto zboží prodala rumunské společnosti, přičemž z vyjádření ředitele rumunské společnosti je zjevné, že poptávala mák právě u SUMECO. Tato nebyla tudíž nikdy v postavení pronajímatele, tisk etiket zajišťovala stěžovatelka na základě zadání SUMECO, jak ostatně sama v průběhu řízení uvedla. Otázka vlastního výběru máku (který neprováděla ani SUMECO ani rumunský odběratel) není pro posouzení sporu relevantní.

[7] V souzené věci žalovaný ani správce daně neaplikovali a neargumentovali rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věcech *EMAG* a *Euro Tyre Holding*. Z žalobou napadeného rozhodnutí je naopak zjevné, že způsob přepravy z hlediska uplatněného nároku na osvobození od daně řešen nebyl, protože žalovaný shledal, že není splněna již první ze zákonem stanovených podmínek pro osvobození od daně spočívající v tom, že zboží nebylo dodáno registrovanému plátci daně v jiném členském státu.

[8] Mezinárodní nákladní list (CMR) dokládá uzavření přepravní smlouvy, přepravu však stěžovatelka nezajišťovala. Okolnost, že je v něm uvedeno, že je stěžovatelka odesílatelem zboží, neprokazuje vlastnictví ke zboží, navíc bylo zjištěno, že takový požadavek vyžadovala po VOPOL sama stěžovatelka. Oprávnění disponovat se zásilkou v důsledku prvního nákupu máku ji neopravňovalo k plné dispozici se zbožím, z jejího vyjádření naopak vyplývá, že při zajištění přepravy zboží postupovala podle pokynů SUMECO. Ta pokyny vydávala jako vlastník zboží, které také stěžovatelce zaplatila.

[9] Obsah čestného prohlášení S. M., který je obchodním zástupcem SUMECO, byl žalovaným vyhodnocen se závěrem, že nemůže obstát, protože je vyvrácen tím, co bylo v průběhu řízení zjištěno. Navíc důkaz čestným prohlášením daňový řád neupravuje a nelze jej tudíž využít ve smyslu § 93 odst. 1 daňového řádu. Čestným prohlášením stav věci ověřit nelze, a proto jej není možné jako důkazní prostředek využít. Je-li argumentováno čestným prohlášením podle správního řádu, pak soud připomenul, že aplikace správního řádu v daňovém

řízení je výslovně vyloučena § 262 tohoto zákona. Bez významu není ani to, že je tu dostatek důkazů, které obsah čestného prohlášení vyvracejí.

[10] Okolnost, zda správce daně využil vyhledávací činnost a provedl či neprovedl registraci k dani ve vztahu k SUMECO, nemůže nic změnit na tom, že zákonem stanovené požadavky pro osvobození od daně stěžovatelka neprokázala. Evidence vedená zákazníkem v zahraničí, není pro posouzení sporné otázky relevantní. Rumunský subjekt rumunskému správci daně předložil doklady k nákupu daného zboží a tyto doklady byly tuzemskými finančními orgány hodnoceny.

II. Kasační stížnost, její doplnění a vyjádření žalovaného

[11] Stěžovatelka napadá v záhlaví uvedený rozsudek kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

[12] Zmatečnost napadeného rozsudku spatřuje v porušení práva na spravedlivý proces, které dovozuje z porušení zásady, že soud zná právo. Neznalost práva spočívá v tvrzení soudu na straně 7 jeho odůvodnění, kde se uvádí, že „*nárok na daňový odpočet vzniká tehdy, odeslal-li plátce, tedy žalobce, zboží subjektu, který je registrován k dani v jiném členském státu*“. Předmětem sporu v projednávané věci není nárok na daňový odpočet, nýbrž uplatnění osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu EU.

[13] Stěžovatelka doslovně opakuje žalobní námitky, dle kterých je úvaha o prodeji máku SUMECO nesprávná. Tato švýcarská společnost pouze transakci financovala, a proto na projednávanou věc dopadají závěry Soudního dvora Evropské unie ve věci *Auto Lease Holland B.V.,* a to bez ohledu na to, že SUMECO nebyla v postavení pronajímatele. Soudní dvůr jasně konstatoval, že z finančního plnění (fakturace-platba) nelze bez dalšího dovodit, že platící subjekt nabyl ke zboží vlastnické právo.

[14] Doslovně opakuje i žalobní argumentaci, na základě které prokázala převod vlastnického práva ze stěžovatelky na rumunského odběratele Mezinárodním nákladním listem CMR (dle čl. 2 a čl. 9 Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční dopravě č. 11/1975 Sb.). Namítá, že naopak tvrzení, dle kterého SUMECO pouze předala informaci o tom, který subjekt přepravu zajistí, neodkazuje na konkrétní části spisu, a je proto nepřezkoumatelné.

[15] Obdobně opakuje žalobní námitky týkající se porušení práva být přítomen u výslechu svědka (§ 96 daňového řádu) ve smyslu rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2007, č. j. 7 Afs 175/2005 - 103, námitky duplicitně zaplacené DPH a neregistrace SUMECO v tuzemsku, jakož i nepřipuštění čestného prohlášení obchodního zástupce SUMECO jako důkazu.

[16] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka setrvá na své dosavadní argumentaci s tím, že splnila hmotněprávní podmínky § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty ve vazbě na § 13 odst. 1 uvedeného zákona. SUMECO pouze odkoupila pohledávku stěžovatelky a zabezpečila financování zboží. Ze samotného toku finančních prostředků nelze dovozovat uzavření kupní smlouvy. Obsah jednotlivých smluvních vztahů nebyl správcem daně zjištěn, protože byly uzavřeny ústní kupní smlouvy. Z uvedeného důvodu je závěr všech zúčastněných orgánu o převodu vlastnického práva na SUMECO dílem v rozporu s obsahem spisu a dílem úvahou, která nemá oporu v platném právu.

[17] S neprovedením důkazu čestným prohlášení S. M., obchodního zástupce SUMECO, které bylo v její prospěch, spojuje rozpory ve skutkových zjištěních, které nezákonně přičetl krajský

soud k její tíži, ačkoli měly jít k tíži správce daně. Správce daně zcela rezignoval na zjištění, jakým způsobem bylo zboží u švýcarské a rumunské společnosti vykázáno, ač mu byl takový návrh vznesen. Za takové procesní situace nemohl krajský soud potvrdit závěr správců daně o neunesení důkazního břemene. Nesprávným postupem při dokazování došlo k porušení § 92 a násl. daňového řádu a v tomto důsledku k zásahu do práva na spravedlivý proces.

[18] V závěru doplnění obhajuje svůj postup, který považuje za legitimní, ačkoliv v době uzavření obchodu daňové hledisko neřešila. Jakým způsobem je pojat distribuční řetězec je čistě volbou daňového subjektu s cílem zachovat konkurenceschopnost dodávaného zboží, nikoli snaha o snížení daně. Svým postupem jí správce daně způsobil vícenáklad, který nemá oporu v zákoně, ani v jeho účelu.

[19] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[20] Ve vyjádření žalovaný odkazuje na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, kde je podrobně popsán zjištěný skutkový stav. Z něho je zcela zřejmé, že stěžovatelka dodání zboží do Rumunska neprokázala a byla povinna odvést DPH na výstupu [viz § 21 a § 108 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty]. V souladu s judikaturou NSS (např. rozsudek ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195) platí, že nebyla-li prokázána podstata plnění jako plnění *intrakomunitárního* a došlo k dodání zboží, bylo správně posouzeno jako plnění v tuzemsku, zatížené DPH na výstupu.

[21] Kasační argumentaci, dle které převod práva nakládat se zbožím jako vlastník dokládá CMR je třeba s odkazem na body 50 a 88 žalobou napadeného rozhodnutí odmítnout. Stěžovatelkou uváděné články Úmluvy se týkají smluvní strany zajišťující přepravu, kterou ona zjevně i dle vlastního vyjádření nebyla (tou byla SUMECO). Navíc se dispozice práva se zbožím týká právě jen a jen přepravy.

[22] Namítaná zmatečnost rozsudku je zavádějící, protože krajský soud na str. 7 pouze shrnul zákonné podmínky pro osvobození od daně stanovené v § 64 zákona o dani z přidané hodnoty. Z obsahu odůvodnění je zcela zřejmé, že se soud zabýval právě splněním podmínek v tomto ustanovení uvedených a zcela správně konstatoval, že v projednávané věci stěžovatelka dodání zboží do jiného členského státu neprokázala.

[23] K rozporům v zápisech rumunské daňové správy se žalovaný vyjádřil v bodech 80 a 81 svého rozhodnutí, s tím, že rozhodně nikde neuvedl, že by tyto rozpory byly zapříčiněny „chybou v překladu“. Naopak žalovaný výslovně konstatoval, že sdělení rumunské daňové správy je v kontextu všech skutečností v něm uvedených zcela zřetelné, byť místy možná neobratně formulované, a to i s ohledem na český překlad rumunského textu.

[24] Správce daně neprováděl žádný výslech svědka, nepožadoval jej ani v rámci mezinárodní výměny informací, což také podrobně uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí. Čestné prohlášení vyhodnotil jako účelové a nepravdivé. Otázka zdanění dodávky v Rumunsku není pro posouzení unesení důkazního břemene stěžovatelkou vůbec relevantní.

[25] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná,

a stěžovatelka je řádně zastoupena ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[27] V kasační stížnosti stěžovatelka doslovně opakuje žalobní argumentaci a nereaguje na to, jak se s žalobními body vypořádal krajský soud. S výjimkou námitky zmatečnosti napadeného rozsudku pouze kopíruje stejné argumenty bez jakékoliv návaznosti na rozhodovací důvody krajského soudu. Takovými námitkami se Nejvyšší správní soud zabývat nemůže, neboť se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu, jejichž zákonnost je předmětem kasace.

[28] Předmětem kasačního přezkumu může být proto toliko námitka zmatečnosti a dále všechny námitky uvedené v doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 5. 2017.

[29] Zmatečnost řízení před soudem je dána v případech, kdy chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s]. Shledal-li by Nejvyšší správní soud, že řízení před krajským soudem je stiženo touto zásadní vadou, bylo by to samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Ve skutečnosti však nejen že o žádné zmatečnosti v řízení před krajským soudem nemůže být ani řeč, ale vady odůvodnění, které tuto zmatečnost podle stěžovatelky zakládají a které by mohly způsobit nanejvýš nezákonnost napadeného rozsudku, jsou účelově vytrženy z kontextu odůvodnění krajského soudu.

[30] Na stranách 6 a 7 svého odůvodnění krajský soud vymezil předmět sporu tak, že „*v souzené věci se jedná o to, zda žalobce dodal zboží do jiného členského státu Evropské unie a v důsledku toho žalobci vznikl nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty podle § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Podle tohoto předpisu dodání zboží do jiného členského státu plátce osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně (…) Podmínky pro osvobození od daně jsou stanoveny kumulativně, což znamená, že musejí být všechny splněny. Není-li jen jeden z těchto požadavků dodržen, pak nárok na osvobození od daně nevznikne.*“ (zvýraznění provedeno NSS).

[31] Konstatování soudu, dle kterého stěžovatelka v daňovém tvrzení uplatnila nárok na daňový odpočet, nesouvisí s tím, zda stěžovatelka prokázala nárok na osvobození, ale s namítanou sousledností transakcí a rozporovaným předmětem kontroly. Krajský soud v této souvislosti dále uvedl, že pro věc není rozhodné, že mák nakoupila v roce 2014, protože k prodeji zboží došlo v roce 2015, tehdy stěžovatelka uplatnila nárok na daňový odpočet, a proto z výzvy správce daně bylo jednoznačně seznatelné, že jde o daňové řízení vztahující se právě k této dodávce zboží uskutečněné v roce 2015. Sama stěžovatelka směřuje převážnou část kasační argumentace právě do závěru soudu o neunesení důkazního břemene ohledně splnění podmínek pro osvobození ve smyslu § 64 zákona o dani z přidané hodnoty, což by v případě odlišně vymezeného předmětu sporu nebylo možné. Uvedená námitka je tak čistě účelová.

[32] Stěžejní věcná námitka, dle které nárok na osvobození plnění od DPH v případě prodeje máku prokázala, není důvodná. Nárok na osvobození od daně dle § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty vznikne tehdy, jestliže zboží bylo dodáno osobě v jiném členském státě, tato osoba musí být v daném členském státě registrována k DPH a zboží musí být odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu, přičemž doprava musí být zajištěna plátcem

nebo pořizovatelem nebo jím zmocněnou třetí osobou. Z této formulace je zjevné, že podmínky pro osvobození od daně jsou stanoveny kumulativně, což znamená, že musí být splněny všechny.

[33] Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem, že stěžovatelka důkazní břemeno ohledně osvobození máku od DPH na výstupu, dodaného v únoru 2015 neunesla. Ze spisového materiálu NSS ověřil, že důkazy shromážděné správcem daně (zejména důkazy získané na základě mezinárodní výměny informací) svědčí zcela jinému průběhu obchodních transakcí, než který nabízí stěžovatelka.

[34] Z důkazů shromážděných správcem daně je zcela zjevné, že rumunské K-EKO byly od prodávající SUMECO dodány 4 zásilky (přepravy) máku, uskutečněné v období 10. 11. 2014 - 9. 12. 2014 a 17. 2. 2015 - 17. 4. 2015, které byly uhrazeny na účet SUMECO. Stěžovatelka neměla s rumunským odběratelem žádný obchodní vztah, což potvrdil i obchodní ředitel rumunské K-EKO. Dle jeho tvrzení byla jejich obchodním partnerem SUMECO a nikoliv stěžovatelka (toto vysvětlení zachycené v protokolech rumunské daňové správy ze dne 23. 6. 2015 a opatřené úředním překladem do českého jazyka je obsahem správního spisu na listu označeném čísly 4 a 14). Součástí spisu jsou mj. i s těmito dodávkami související faktury vystavené SUMECO za prodej 12,5 tun modrého máku rumunskému odběrateli v únoru 2015, které současně potvrzují původ zboží v ČR, a na kterých byla stěžovatelka označena jako „SENDER COMPANY FROM CZECH REP“ – odesílatel z České republiky. Součástí těchto důkazů je i písemná kupní smlouva na prodej 12,5 tun modrého máku C15/022 ze dne 12. 2. 2015 mezi SUMECO jako prodávajícím a K-EKO jako kupujícím. Dalšími důkazy jsou výpisy z bankovního účtu stěžovatelky a *pro forma faktury*, kde je jako příjemce zboží uvedena SUMECO.

[35] Námitka, dle které byla SUMECO pouze financujícím subjektem transakce je v rozporu se shromážděnými důkazy. Kasační tvrzení, že obsah jednotlivých smluvních vztahů nebyl správcem daně zjištěn, a proto je závěr všech zúčastněných orgánu o převodu vlastnického práva na SUMECO v rozporu s obsahem spisu, není pravdivé. Výše rekapitulované důkazy jednoznačně vyvracejí tvrzení stěžovatelky, přičemž žádné konkrétní důkazní prostředky (např. kupní smlouvu či rumunským odběratelem potvrzený dodací list), které by shromážděné důkazy alespoň zpochybnily, stěžovatelka nenabídla (mezinárodní nákladní listy nejsou důkazem o převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník, ale dokládají uzavření přepravních smluv, přičemž je nesporné, že dopravu zajistila SUMECO; stejně tak je irelevantní doložená korespondence s původním dodavatelem VOPOL vztahující se k přepravě zboží do Rumunska).

[36] Namítané vady v dokazování ani rozpory ve zjištěném skutkovém stavu NSS nezjistil. Obsah čestného prohlášení S. M., správce daně i žalovaný vyhodnotili zcela správně. S ohledem na to, co bylo v průběhu řízení zjištěno a dále předloženo rumunskou daňovou správou, jeví se soudu učiněné prohlášení účelovým a nevěrohodným (srov. odst. 48 a 49 odůvodnění žalovaného). Z opatřených důkazů i z tvrzení samotné stěžovatelky je zcela zjevné, že SUMECO nebyla zástupcem či zprostředkovatelem prodeje máku; tvrzení S. M., dle kterého se „*dodávka uskutečnila v únoru 2015 přímo od TAMBU k K-EKO TRADERS*“ je vyvráceno doloženou písemnou kupní smlouvou C15/022 ze dne 12. 2. 2015 mezi SUMECO a K-EKO. Postoupení pohledávky na SUMECO stěžovatelka neprokázala.

[37] Otázka, zda rumunský odběratel řádně transakci v zemi dodávky zdanil či otázka registrace SUMECO k DPH nejsou za této procesní situace pro závěr o neunesení důkazního břemene stěžovatelky vůbec relevantní.

[38] K poslední námitce NSS uvádí, že žádným způsobem nehodnotí zvolenou distribuci máku a nezpochybňuje, že způsob obchodování je na volbě daňového subjektu. Deklarovala-li však stěžovatelka v přiznání k dani za zdaňovací období únor 2015 transakci osvobozenou od DPH ve smyslu § 64 zákona o dani z přidané hodnoty, byla povinna prokázat, že zákonem stanovené podmínky pro osvobození posuzovaného plnění od DPH na výstupu splnila. Tak tomu však v projednávané věci nebylo.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu